

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/485/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204486
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3212204486.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Marty Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika zast. Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 13. februára 2014 č.k. 5C/127/2012- 121 jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 2.738,73 eur a náhrady nemajetkovej ujmy 547,75 eur z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou. Súčasne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 14.10.2009 podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v Bratislave. Domáhal sa vymoženía pohľadávky na podklade exekučného titulu Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu voči povinnej V. N.. Vymáhaná pohľadávka mala vzniknúť zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou. Exekučné konanie bolo vedené u súdneho exekútora pod spis.zn. EX 10409/09 a na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spis.zn. 4Er/815/2009. Exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 03.11.2009. Listom zo dňa 21.01.2010, ktorý bol oprávnenému (jeho právne mu zástupcovi) doručený dňa 29.01.2010, vyzval exekučný súd oprávneného na predloženie zmluvy o úvere. Oprávnený na výzvu nereagoval a zmluvu nepredložil. Uznesením č. k. 4Er/815/2009-11 zo dňa 12.03.2010 exekučný súd okrem iného exekučné konanie zastavil pre nesplnenie podmienok konania. Oprávnený pod proti uzneseniu odvolanie a odvolací súd uznesením zo dňa 15.06.2010 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o zastavení exekučného konania potvrdil. Uznesenie vo výroku o zastavení exekučného konania nadobudlo právoplatnosť dňa 29.07.2010.

Na danú vec súd prvého stupňa aplikoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v znení účinnom do 31.05.2010, ust. § 3 ods. 1 písm. a) a d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci § 103, 104 ods. 2 O.s.p. s odkazom na ktoré dospel k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku. Prioritne skúmal splnenie podmienok, za ktorých môže vo veci konať. Nestotožnil sa s námietkou odporcu, že vo veci konajúci súd nie je oprávnený skúmať prieťahy v konaní, pretože vo veciach náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., sú oprávnené konať okresné sudy. Uviedol, že právnym základom nároku na náhradu škody podľa citovaného zákona môže byť nezákonnosť rozhodnutia, ako aj nesprávny úradný postup súdu, pričom tento môže spočívať aj v nerozhodnutí súdu v zákonnej lehote, alebo v zbytočných prieťahoch v konaní. Poukázal na to, že jednou z podmienok konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, je jej predbežné prerokovanie na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa ust. § 15 cit. zákona. Navrhovateľ podal návrh skôr, než uplynula lehota 6 mesiacov od prijatia jeho písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ministerstvom, teda v čase začatia konania, nebola splnená podmienka na podanie návrhu, keďže od prijatia žiadosti ministerstvom do jeho podania neuplynula lehota 6 mesiacov. Ministerstvo nárok navrhovateľa do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti neuspokojilo a táto lehota uplynula skôr, než súd vo veci rozhodol. Námietku odporcu o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku, vyhodnotil súd ako nedôvodnú. Uviedol, že v tomto prípade ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý v konaní bol odstránený tým, že v jeho priebehu, uplynulo od prijatia žiadosti ministerstvom do dňa rozhodnutia súdu viac, ako 6 mesiacov, pričom ministerstvo v tejto lehote nárok navrhovateľa na náhradu škody neuspokojilo, čím bola splnená podmienka, aby súd mohol vo veci konať a o predmete sporu vecne rozhodnúť. Skutočnosť, že navrhovateľ žiadosť podal, nebola sporná, táto skutočnosť vyplýva aj z jej rovnopisu, ktorý je opatrený podacou pečiatkou ministerstva a kópia je na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou založená v spise pod spis. zn. Spr/843/2012. Pokiaľ odporca namietal procesné nedostatky návrhu, je pravdou, že tento určité nedostatky vykazoval, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ust. § 43 ods. 1 O.s.p. V návrhu boli uvedené rozhodujúce skutočnosti a z označenia veci bolo možné zistiť, z ktorej konkrétnej exekučnej veci, svoj nárok odvodzuje, rovnako nebolo potrebné predkladať listiny z exekučného spisu, keďže tento je spisom konajúceho súdu a všetky relevantné skutočnosti možno z neho zistiť. Rovnako ako neopodstatnenú vyhodnotil námietku odporcu o zmätočnosti návrhu. Nárok na náhradu škody bol skutkovo zdôvodnený a nie je povinnosťou navrhovateľa tento aj právne posúdiť. Navrhovateľ svoj nárok vo svojom základe zdôvodňoval nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ktorý mal spočívať v nerozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia v lehote stanovenej Exekučným poriadkom. Z uvedeného dospel súd prvého stupňa k záveru, že uplatnený nárok navrhovateľ odvodzuje od nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v tom, že tento nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnom konaní v zákonnej lehote. Súd dospel k záveru, že k takémuto nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu nedošlo. Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 v čase začatia exekučného konania stanovoval 15 - dňovú lehotu iba pre udelenie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, pre prípad ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom plynula od doručenia žiadosti exekútora súdu, nie od začatia exekučného konania. V žiadnom prípade však táto lehota neplatila pre iné rozhodnutie súdu o žiadosti exekútora, a to ani pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani rozhodnutie o zastavení exekučného konania. Pre iné rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia tak platila iba všeobecná povinnosť konať a rozhodnúť o nej v primeranom čase bez zbytočných prieťahov tak, aby to zodpovedalo právu oprávneného na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade exekučný súd o žiadosti rozhodol do 5 mesiacov, a to zastavením konania, pričom v rámci uvedenej doby ešte pred rozhodnutím žiadal od oprávneného listinné podklady k rozhodnutiu (zmluvu o úvere). Oprávnený zmluvu nepredložil, na výzvu nereagoval a bol nečinný. Dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o zastavení exekučného konania, pričom rozhodnutiu predchádzalo zabezpečovanie si listinných podkladov zo strany súdu, nemožno považovať za prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá. Odporca považoval nárok navrhovateľa za nepreukázaný aj z iného dôvodu, a to z dôvodu nepreukázania ani jednej zo skutočností uvedených v ust. § 9 ods. 2 zákona v znení účinnom od 01.01.2013. Aj z tohto hľadiska by síce bol nárok navrhovateľa nepreukázaný a nedôvodný, no toto ustanovenie v danej veci nemožno aplikovať, keďže exekučné konanie bolo

skončené podstatne skôr, a taktiež navrhovateľ svoj nárok uplatnil skôr, než nadobudlo účinnosť cit. ustanovenie. Novela zákona, ktorou bolo zavedené, nemá žiadne prechodné ustanovenia, nemožno ho použiť, pretože by išlo o neprípustnú retroaktivitu. Exekučné konanie prebiehalo a navrhovateľ sa svojho nároku na náhradu škody začal domáhať v čase, keď uvedené ustanovenie nebolo podmienkou preukázania nároku na náhradu škody a nebolo tak ani povinnosťou navrhovateľa podávať sťažnosť na prieťahy v konaní, prípadne iným, v uvedenom ustanovení uvedeným prostriedkom, preukazovať základ svojho nároku na náhradu škody. Pokiaľ navrhovateľa namietal procesný postup súdu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia o zastavení exekučného konania, tak v tomto prípade nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Nesprávny úradný postup z hľadiska zákona je iba taký postup, ktorým konajúci súd porušuje právne predpisy, no nemá svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Navrhovateľ však namietal postup skúmania exekučného titulu, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Preto je namieste posúdiť nárok navrhovateľa ako nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia. Súd však v uvedenej exekučnej veci nerozhodol zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia, ale zastavením exekučného konania, ktoré rozhodnutie nebolo príslušným orgánom pre nezákonnosť zrušené ani zmenené, pričom otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno posudzovať ako otázku predbežnú. Uviedol, že súd nie je oprávnený skúmať, či exekučný súd postupoval správne alebo nie, ak vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere, výsledkom ktorého postupu pri nečinnosti oprávneného, bolo rozhodnutie o zastavení exekučného konania. Keďže nárok navrhovateľa bol nedôvodný už z hľadiska jeho právneho základu, pretože súd nezistil nesprávny úradný postup exekučného súdu, uviedol, že bolo bezpredmetné zaoberať sa a vykonávať dôkazy ohľadne vzniku škody, nemajetkovej ujmy, ich výšky a príčinnej súvislosti medzi postupom súdu a škodou navrhovateľa. Pre úplnosť dodal, že nárok v časti majetkovej škody navrhovateľ výlučne zdôvodňuje tak, že táto mu vznikla dôsledkom rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, čiže okolnosťou, ktorá preukázateľne nenastala. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bolo by možné ju navrhovateľovi priznať v prípade (samozrejme za podmienky preukázania právneho základu nároku), ak by iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ nielenže nepreukázal, ale ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva dostatočným zadostučinením nie je. Do jedného z konaní v obdobnej veci založil originál znaleckého posudku, ktorý považuje za dôležitý dôkaz v tejto veci. Súd do tohto spisu síce založil jeho kópiu, no dôkaz touto listinou nevykonal, pretože tento posudok nie je dôkazom, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Ide o znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD. na žiadosť navrhovateľa za účelom zistenia, či je právom EÚ zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Bez ohľadu na posúdenie tejto otázky, nemá akákoľvek odpoveď na ňu význam pre toto konanie, pretože navrhovateľom namietaný nesprávny úradný postup v exekučnom konaní možno objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že súd nemal v exekučnom konaní posudzovať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, a že na jeho podklade mohla byť vedená exekúcia, je to právne bezvýznamné a vo vzťahu k tomuto je bezpredmetný aj predložený posudok, pretože výsledkom posúdenia návrhu, žiadosti a predloženého rozhodcovského rozsudku za súčasnej nečinnosti oprávneného pri posudzovaní uvedených podkladov, bolo rozhodnutie o zastavení exekučného konania, ktoré nebolo doposiaľ zákonným spôsobom zrušené ani zmenené a súd znovu zdôraznil, že nemôže ako predbežnú otázku posudzovať zákonnosť tohto rozhodnutia. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplýva, že navrhovateľ mienil v tomto konaní navrhnúť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku v tomto konaní takýto dôkaz nenavrhol, no v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu a o prípadnom nezákonnom rozhodnutí môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejmé všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Keďže návrh bol nedôvodný už v samotnom právnom základe uplatneného nároku, nebol dôvod zaoberať sa aspektom dobrých mravov uplatneného nároku a ani vo veci rozhodnúť medzitýmym rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku.

Po preskúmaní návrhu na prerušenie konania dospel súd prvého stupňa k záveru, že tento je nedôvodný, preto ho zamietol. Uviedol, že i keď navrhovateľ v tomto konaní už podal návrh na prerušenie konania z

totožných dôvodov, ktorý bol právoplatne zamietnutý, z dôvodu procesnej čistoty, rozhodol aj o ďalšom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, ktorý zamietol z tých istých dôvodov ako predchádzajúci návrh, keďže nedošlo v tomto smere k žiadnej zmene. Aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. b) s odkazom na ktoré uviedol, že navrhovateľ tvrdí, že podal na Ústavnom súde sťažnosť, ktorej predmetom je namietanie porušenia práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Tento jednak nepreukázal, že túto skutočne podal a pokiaľ aj áno, nie je takáto okolnosť sama o sebe dôvodom na prerušenie konania. Vylúčenie sudcov okresného súdu nie je prejudiciálnou otázkou, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť. V súlade s ust. § 16 O. s. p., námietku zaujatosti vznesenú navrhovateľom predložil nadriadenému súdu, ktorý o nej rozhodol. Uviedol, že nezistil dôvod prerušenia konania ani podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania, ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže tento trov konania nevyčísliť v lehote podľa ust. § 151 ods. 1 O. s. p. a zo spisu mu žiadne nevyplývajú, rozhodol súd, že mu náhradu trov konania nepriznáva, keď v zmysle ust. § 151 ods. 2 O. s. p., nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania - výrokom vyhláseného rozsudku o náhrade trov konania.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, nevykonal navrhnuté dôkazy (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojitosti s ust. § 221, ods. 1 písm. h/ O.s.p.), dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. pričom navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Podaním upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v ním tvrdených skutočnostiach dôvod na vylúčenie tohto sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno takéhoto sudcu považovať za nestranného. V tomto smere poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd súčasne rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom navrhovateľ zdôraznil, že trvá na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Viacerých omylov sa dopustil súd prvého stupňa, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej následne namietal, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria

exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov, publikačné výdavky, poštovné a telekomunikačné výdavky. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla, rovnako tak, ako pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil súd svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu, škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a to napriek tomu jeho zisteniu, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, pričom pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup, nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné a nepreskúmateľné. Napriek zistenému porušeniu práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Považoval za irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Akékoľvek všetky problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. V priebehu odvolacieho konania oznámil, že predložil súdu prvého stupňa do bližšie nešpecifikovaného súdneho spisu /uvádza odd. 5C/, originál znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.01.2014 vypracovaného Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý preukazuje výšku vzniknutej mu škody v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu, s tým, že ho z dôvodu hospodárnosti nezakladá do každého spisu, keďže by to pre neho bolo finančne nákladné, technicky a personálne zaťažujúce, čím naň odkazuje ako na skutočnosť známu súdu z jeho činnosti.

Odporca nevyužil zákonnú možnosť písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho aj správny právny záver a svoje rozhodnutie podrobne a presvedčivo odôvodnil, v súlade s kritériami uvedenými v ust. § 157 ods. 2, O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Zároveň však považuje za potrebné k dôvodom odvolania navrhovateľa, uviesť nasledovné:

Predovšetkým navrhovateľ napriek všeobecnému výpočtu odvolacích dôvodov v úvode svojho odvolania, v tomto už ďalej neuviedol, aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu, teda vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. "súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané"), ktoré uvádzal rovnako aj v návrhu a ktoré sú nepochybne dôsledkom predkladania veľkého množstva takýchto typových podaní na súdy. Okrem toho, uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a nezodpovedá tak skutkovým zisteniam, ako ani právnemu posúdeniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia.

Napriek tomu, že navrhovateľ konkrétne neuviedol, v čom vidí nedostatky právneho posúdenia veci, odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva, že zo znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovená zákonom, sa vzťahuje na vydanie poverenia exekútorovi, na vykonanie exekúcie. Ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súdy pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť, alebo rozpor žiadosti či návrhu, alebo exekučného titulu. Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu vyžaduje zabezpečenie potrebných listinných dôkazov. Ak tieto nie sú exekučnému súdu napriek jeho výzve v stanovenej lehote predložené oprávneným navrhovateľom, ako tomu bolo aj tejto veci, nebolo by možné konštatovať porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože by bolo zrejmé, že k neskoršiemu vydaniu poverenia (ak by samozrejme bolo vydané), by došlo v dôsledku konania účastníka. V preskúmvanej veci však poverenie na vykonanie exekúcie vydané nebolo, nebolo rozhodnuté ani o zamietnutí žiadosti na vydanie takéhoto poverenia, ale bolo rozhodnuté o zastavení exekučného konania. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu, je vo všeobecnosti 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo, alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. A práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, ani na zastavenie exekučného konania. Z uvedených dôvodov, je teda nesprávny výklad navrhovateľa, že zákon ukladá povinnosť exekučnému súdu, rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takejto žiadosti.

Je potrebné poukázať na to, že nie každý aj keď v súdnom konaní zistený prieťah, musí mať nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože je potrebné ho posudzovať s ohľadom na konkrétne okolnosti veci, vzhľadom na ktoré sa postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné. V zmysle záverov Ústavného súdu SR zastavenie exekučného konania (za stavu, kedy právny predpis nezakotvoval žiadnu lehotu, v ktorej má exekučný súd zastaviť exekučné konanie) v lehote 5 mesiacov od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní. V preskúmvanej veci súd prvého stupňa o zastavení exekučného konania rozhodol v lehote kratšej ako 5 mesiacov od doručenia takejto žiadosti.

Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj námietky týkajúce sa vzniku a výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a zdôrazňuje, že základným predpokladom na to, aby bolo možné zaoberať sa vznikom skutočnej škody, prípadne ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, je zistenie, že bol splnený prvý zákonný predpoklad zodpovednosti odporcu za škodu podľa ust. § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., a to existencia nezákonného rozhodnutia, či nesprávneho úradného postupu. V danej veci však prvostupňový ani odvolací súd, existenciu tohto predpokladu, z vyššie uvedených objektívne udržateľných dôvodov, nezistil. Vzhľadom k tomuto záveru je bez právneho významu aj znalecký posudok, ktorý ako navrhovateľ tvrdí, v priebehu odvolacieho konania založil do jedného zo spisov súdu prvého stupňa a ktorý má preukazovať výšku vzniknutej mu škody, ktorý však k odvolaniu nepripojil. Ak by ho však aj bol pripojil, nevykonanie dokazovania oboznámením jeho obsahu, by vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nespôsobilo nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o navrhovateľom v odvolaní namietanú existenciu väd konania, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, rovnako tak, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Navrhovateľ v odvolaní uvádzal, že súd prvého stupňa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesení rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka je nedôvodná. Navrhovateľovi súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu, ktorý tento prevzal prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 14.03.2013 (spolu s predvolaním

na pojednávanie). Vo veci boli nariadené dve pojednávania, prvé z nich na deň 23.04.2013 bolo následne zrušené z dôvodu rozhodnutia o doručenom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Následné pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na deň 13.02.2014. Na pojednávanie bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, predvolanie prevzal ako vyplýva z poštovej doručenky dňa 26.11.2013. Z týchto časových údajov je zrejmé, že navrhovateľ mal k dispozícii časový priestor 11 mesiacov na oboznámenie sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola v tomto prípade zachovaná zákonom stanovená 5- dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal oveľa väčší časový priestor na túto prípravu kedy mal možnosť nahliadnutím do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi, nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj pripojeného exekučného spisu, ktorý bol jeho súčasťou.

Neobstojí ani námietka navrhovateľa uvedená v odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu, nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už bolo uvedené vyššie, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa. Podaním žiadal o zrušenie pojednávania. Okresný súd po začatí pojednávania zistil, že sa nedostavili účastníci, ani ich zástupcovia. Prečítal návrh o zrušení pojednávania a skonštatoval, že žiadosť navrhovateľa je nedôvodná, preto pojednával a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a ich zástupcov.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný účastníkovi umožniť uplatnenie tohto práva.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní, ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tým, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na jeho prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samotnom účastníkovi konania. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni prejednať vec v neprítomnosti účastníka. Súd ale môže žiadosť o odročenie pojednávania posudzovať len z aspektu tých skutočností, ktoré sú prípadne uvedené v žiadosti o odročenie pojednávania.

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania zo dňa 10.02.2014 (č.l. 109 spisu) ako dôvod tento uvádza, že nebolo ústavne konformným spôsobom rozhodnuté v otázke zaujatosti vec prejednájúceho sudcu, v súvislosti s čím podal sťažnosť na ústavný súd. Z obsahu spisu vyplýva, že o námietke zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18.10.2012 pod sp.zn. 17NcC/436/2012- 15, podľa ktorého sudca Mgr. Marek Anovčín nie je vylúčený z prejednania a rozhodovania tejto veci. Z doručenky súdneho doručovateľa vyplýva, že predmetné rozhodnutie prevzal navrhovateľ dňa 08.11.2012. Toto vykonateľné rozhodnutie v predmetnej veci je v ďalších štádiách tohto konania pre súd záväzná a súd prvého stupňa je povinný v prejednáwanej veci ďalej konať na základe jeho povinnosti zabezpečiť spravodlivosť v zmysle ust. § 1 ods. 1 O.s.p. aj napriek tomu, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu o nevyhlásení konajúceho sudcu z prejednania a rozhodnutia tejto veci, za absencie rozhodnutia príslušného štátneho orgánu o odklade vykonateľnosti dotknutého rozhodnutia o nevyhlásení zákonného sudcu. Naviac, v čase doručenia žiadosti o zrušenie pojednávania, teda aj v čase

pojednávania a rozhodnutia súdu prvého stupňa, už bolo o sťažnosti navrhovateľa rozhodnuté a to tak, že Ústavný súd túto odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. mája 2013 č.k. I. ÚS 261/2013-10).

Z uvedených skutočností vyplýva, že jeho právo na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo postupom súdu prvého stupňa porušené. Predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Bol to navrhovateľ, ktorý sa sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní napriek danej mu možnosti, tohto práva bezdôvodne vzdal. Nepravdivé je aj tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané jednak písomne spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 14.03.2013 a opakovane dňa 26.11.2013, kedy toto riadne prevzal. Zároveň bolo dané zákonným sudcom ústne na pojednávaní ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania, na ktorom sa, ako už bolo vyššie uvedené, tento bezdôvodne nezúčastnil.

Navrhovateľ ďalej poukazoval na to, že už v návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudca, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je zaujatý a je potrebné ho z konania vylúčiť a pokiaľ za týchto okolností vo veci sudca rozhodol, išlo o rozhodnutie vydané vylúčeným sudcom.

V ust. § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednanie a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania, sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námietka odvolateľa o tom, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.. Jej dôvodnosť posudzuje vždy odvolací súd bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že vec je od počiatku pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi Okresného súdu Bánovce nad Bebravou Mgr. Marekovi Anovčinovi. V priebehu konania na základe vznesenej námietky zaujatosti, ktorá je súčasťou už samotného podaného návrhu, Krajský súd v Trenčíne uznesením pod č.k. 17NcC/435/2012-15 zo dňa 18.10.2012 rozhodol, že menovaný sudca nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený. Následne Mgr. Marek Anovčin ako zákonný sudca vo veci rozhodol. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p., vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Z vyjadrenia zákonného sudcu nevyplýva žiadny taký vzťah k veci, účastníkom konania, ani k ich zástupcom, z hľadiska ust. § 14 ods. 1 O.s.p., ktorý by mohol predstavovať dôvod na jeho vylúčenie a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu, nemôžu byť ani úvahy navrhovateľa založené na skutočnosti, že okresný súd svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane navrhovateľa, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevytvára nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z uvedených dôvodov, teda odvolací súd v tomto smere uplatnenú odvoláciu námietku navrhovateľa, považoval za nedôvodnú.

Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku navrhovateľa smerujúcu proti napadnutému rozhodnutiu v časti, ktorou zamietol jeho návrh na prerušenie konania. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že v prejednávanom prípade nie sú doposiaľ dané zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania podľa 109 ods. 1 písm. b) O. s. p., keďže otázka, či je pôvodne konajúci sudca vylúčený z dôvodov, uvádzaných navrhovateľom aj v ústavnej sťažnosti, bola v prejednávanom prípade právoplatne vyriešená postupom podľa § 14 a nasledujúcich O. s. p. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bez existencie odkladu vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia, nemôže byť zákonným dôvodom na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Na podklade rovnakých navrhovateľom

tvrdených skutočností už nakoniec o návrhu na prerušenie konania, súd prvého stupňa rozhodol tak, že tento zamietol, ktoré rozhodnutie je právoplatné. Za týchto okolností tak postup súdu, ktorým súčasne rozhodol o ďalšom totožnom návrhu na prerušenie konania a tiež v merite veci, je v súlade so zásadou hospodárnosti konania a nemôže mať za následok odňatie mu možnosti konať pred súdom. Navyiac, ako už bolo vyššie uvedené, o sťažnosti navrhovateľa bolo rozhodnuté a to tak, že Ústavný súd túto odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. mája 2013 č.k. I. ÚS 261/2013-10), čím odpadol aj dôvod uvádzaný navrhovateľom, na základe ktorého žiadal konanie prerušiť.

V konečnom dôsledku pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý podľa jeho tvrdenia súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že samotný ním podaný návrh ako aj podané odvolanie, sú z väčšej časti zmätočné, rozporné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach viažucich sa k danej veci, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o formulárové návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o jeho ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a pod. Rovnako tomu je v prípade základných skutkových okolností, ktoré nemal navrhovateľ v návrhu riadne zdôvodnené.

Na základe vyššie uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny, za použ. ust. §-u 219 ods. 1 potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania, bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojitosti s ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.